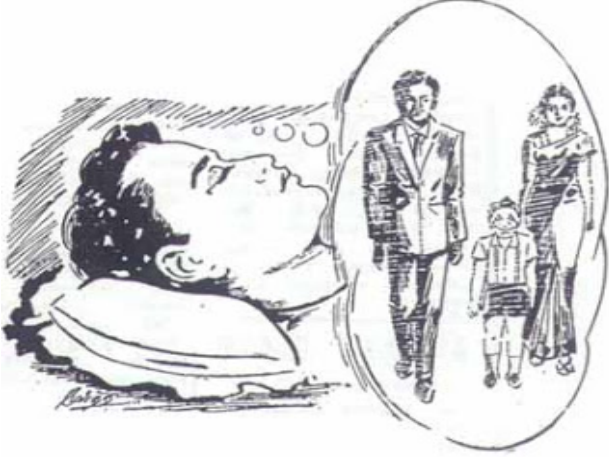

26-ம் பகுதி : ஐந்தாம் பகுதி ஐந்தாம் பகுதி !

இருட்பொந்தொன்றிலே நீண்ட காலமாக அடக்கப்பட்டிருந்த ஒருவன், திடீரென அப்பொந்திலிருந்து வளையே எடுக்கப்பட்ட ஒரு பிரவாகத்தால் குளிப்பாட்டப்பட்டால் அவன் நிலை எப்படையிருக்கும்? சூரேஷ் 'அமராவதி'க்கு வந்து போனதிலிருந்து தனக்கு இந்த நிலை அதிசயக் கிரத்திலேயே வரப்போகிறதென்று மனப்பால் குடிக் குடி ஆரம்பித்துவிட்டான் ஸ்ரீ தர், இனிவானத்துச் சந்திரனையும், முற்றத்து மூலலையையும் தன்னிரு கண்களாலும் கண்டு மகிழலாம் என்ற நம்பிக்கை வந்ததும் அவனுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிகொஞ்சமல்ல. ஆனால் இவற்றைப் பார்ப்பதல்ல, அவனுக்கு முக்கியம். இவற்றை அவன் தன்கண்கள் கருடாவதற்கு முன்னர் போதிய அளவு பார்த்திருக்கிறான் தானே. ஆனால் அவன் தன் வாழ்க்கையிலேயே முன்னர் ஒரு போதும் பார்த்திராத பொருளொன்று இப்பொழுது இவ்வூல்கில் இருந்தது. அதைப் பார்ப்பதுதான் அவனுக்கு முக்கியம். 'அமராவதி' மாளிகையின் சுவரைக் கல் தளத்திலே தவழ்ந்து விளையாடிய அவனது அன்பு மகன் முரளியே அது. எங்கே அவனை ஒரு போதும் தன் வாழ்க்கையில் தன்கண்களால் பார்க்க முடியாதோ என்று அஞ்சியிருந்த அவனுக்குச் சூரேஷின் வருகை புதிய நம்பிக்கையையும் எதிர்பார்ப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

"சூரேஷ்! என்ன அற்புதமான நண்பன். கண்ணுக்கு வாய்ந்த களரவ புத்திரன் போல. இல்லலை இல்லலை. அர்ச்சுனனுக்கு வாய்ந்த கிருஷ்ணனைப் போல - எனக்கு வாய்ந்த அற்புதமான நண்பன் அவன்" என்று சூரேஷை மெச்சினான் அவன்.

ஸ்ரீ தர் குருடான சயெதி அறிந்ததும் லண்டனிலுள்ள தன்னறையில் தானும் கண்ணை மூடிக் கொண்டு குருடன் போல் நடந்து பார்த்ததாக சூரேஷ் கபரினானல்லவா? அது அவன் மிகவும் உருக்கிவிட்டது. பார்த்ததில் பாண்டுவின் அண்ணான திருதராஷ்டிரனின் கண்கள் குருடென்ற காரணத்தினால் அவன் மனைவி காந்தாரி தன் கண்களைத் துணியால் கட்டிக் கொண்டு தானும் ஓர் அந்தகியாய்க் காலம் கழித்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லவா? தனது பார்வை இழப்பில் பங்கு கொள்ள முயன்ற சூரேஷின் செய்கை காந்தாரியின் இந்தச் செயற்குமே சயெதையைத் தான் அவனுக்கு ஞாபகமூட்டியது.

சூரேஷ் வந்து போனதிலிருந்து எந்த நேரமும் தன் கண் பார்வையைப் பற்றியே பேச ஆரம்பித்தான் ஸ்ரீ தர். சூசீ லாவதைத் தன் பக்கத்தில் இழுத்து வைத்துக் கொண்டு அவள் பட்டைக் கன்னங்களதைத் தன் கரங்களால் தடவிய வண்ணம் “பத்மா, பார், பார், இன்னும் சில நாட்களில் உன்னையென்போல் என்னால் பார்க்க முடியும். மலேமும் கல்கிசையில் நான் உன்னை நீ ச்சலுடையில் எழுதிய படம் பாதியில் நிறுத்தப்பட்டதல்லவா? கண் பார்வை கிடத்தைத் ததும் அதை முடிப்பதுதான் என முதல் வலை. இன்னும் அடுத்த வருடம் நடக்கவிருக்கும் அதில் இலங்கை ஓவியக் கண் காட்சிக் கும் அதை அனுப்பி வைப்பேன். கட்டாயம் முதற் பரிசு கிடக்கும்” என்று ஆரப்பரித்தான். தாய் பாக்கியத்தை அழைத்து “அம்மா, இன்னும் சில வாரங்களில் சூரேஷ் என்கண் பார்வையை எனக்குத் தந்து விடுவான். கண் பார்வை கிடத்தைத் ததும் பழையபடி கொழும்புக்குப் போய் என படிப்பை முடித்துவிட்டு வருவனே. இந்த முறையே நீ யும் அப்பாவும் கட்ட “கிஷ்கிந்தா”வில் வந்து என்னுடன் இருக்க வேண்டும்.” என்று என்னென்னவோ பேசினான் அவன். முரளியதைத் தன் கரங்களில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு “அடே முரளி, அப்பா உன்னைக் காண முடியாத பதி நீ இருளிலே ஒளிந் திருக்கிறாய் அல்லவா? இனி அது முடியாது. இன்னும் சில வாரங்களில் உன்னை நான் கண்டு கொள்வனே. உன்னையும் அழகான படமாகத் தீட்டப் போகிறேன் நான்.” என்று கொஞ்சினான். இதற்கிடையில் கண்ணுக் கிளி மோகனா “முரளி, முரளி” என்று கப்பிட, “மோகனா, உன்னையும் தான். உன்னை நான் மறக்கவில்லை. உன்னுடைய படத்தையும் பாதியில் நிறுத்தினேல்லவா? அதையும் சீக்கிரம் முடித்து வைப்பேன்.” என்றான்.

மோகனா இப்பொழுது முன்போல் “பத்மா, பத்மா” என்று கப்பிடுவதில்லை. அதற்குப் பதிலாகச் சூசீ லா அதனை “முரளி, முரளி” என்று கப்பிடப் பழக்கி வைத்திருந்தாள். இவ்வாறு மோகனா முரளியைக் கப்பிடும் போதெல்லாம் முரளி அதற்குப் பலத்த குரலில் எதிரொலி கொடுத்துக் கும்மாளமடிப்பது வழக்கம்.

கண் பார்வைக்குப் பற்றி ஸ்ரீ தர் அடிக் கடிபேச ஆரம்பித்தது சூசீ லாவாக்கு அதிக மன வதேனையை உண்டு பண்ணலாயிற்று. “ஐயோ, பாவம் தன் கண் பார்வையைப் பற்றுகக் கொள்ள அவர் எவ்வளவு திரும் ஆசைபட்டாகிறார். ஆனால் அதற்குக் குறுக்கே

நிற்கிறோமே நாம், இது சரியா?" என்று கவலடைபடலானாள் அவள்.

இந்தக் கவலை அன்றிரவு நடபெற்ற ஒரு சம்பவத்தால் மலும் அதிகமாயிற்று.

ஸ்ரீ தர் ஆழ்ந்த துயிலில் தன்னை மறந்திருந்த சூசீ லாவலை நடுச்சாமத்தில் தன்கைகளால் தட்டி எழுப்பினான். "நீ ண்ட நாட்களின் பின்னர் நான் ஓர் கனவு கண்டனே பத்மா. கருடனாலும் கனவு காண முடியும். நீ யும் நானும் மூரளியும் நதியருகிலும், சீலையிலும், மலையாமுகட்டிலும் மலையாசாரலிலும் இயற்கை அழகுகளை இரசித்துக் கொண்ட ஆட்பாடிக் கைகோத்துச் சிலவதாகக் கனவு கண்டனே. ஆனால் மூரளியின் முகம் மட்டும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் ஒரு முகமட்டி அணிந்திருந்தான். இவ்வாறு நாம் போய் கொண்டிருந்த போது வழியிலே சூரஷே வந்தான். அவன் மூரளியின் முகமட்டியைக் கழற்றி வீசினான். அதற்குப் பிறகுதான் மூரளியின் முகத்தை நான் முதன் முதலாகப் பார்த்தனே. மிகவும் அழகான பையன் அவன்." என்று பச்சிக் கொண்டே போனான் அவன். "இன்னும் கனவில் நான் வேறு எதையெல்லாம் கண்டனென்று சொல்லவா?" என்று கேட்டுவிட்டுக் கவிஞன் போல் பச்சை ஆரம்பித்தான் அவன், "ஆம், பத்மா, அழகான மலர்களாகக் கண்டனே. வண்ண மயிலைக் கண்டனே. வாணவடிக் கை கண்டனே. தீக் கண்டனே. திசைக் கண்டனே. நிலாவைப் பார்த்தனே. உன் நீண்ட விழிகளையும் கண்டனே. சித்திரங்க் கண்டனே. சிற்பக் கண்டனே. நாட்டியக் கண்டனே. நற்கணிகளையும் இரத்தினங்களையும் கண்டனே. ஆமாம். அழகான எல்லாவற்றையும் கண்டு களித்தனே நான்."

சூசீ லா திக் பிரமை பிடித்தவள் போல் அவன் பச்சைவதலெல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் என்றாலும், உள்ளே அவள் இதயத்தில் ஆழத்தில் வேதனை ஒன்று வெடித்தெழுந்தது. பெரியதொரு குற்றஞ் செய்துவிட்டது போன்ற உணர்வு அவளை அவனது பச்சைக் குழல் பதிலைக் கவண்ணாது தடுத்தது. "ஐயோ, அவர்தம் கண் பார்வையைப் பெறுவதற்கு எவ்வளவு ஆசைப்பட்டுகிறார். ஆனால் அதை நானும் மாமாவாகச் சேர்ந்து தடுத்தாவிட்டோமே. இது நியாயமா? அக்கிரமமல்லவா?" என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தையே அரித்தது.

ஸ்ரீ தரோ தன் பச்சை நிறுத்துவதாயில்லை. "பத்மா, என ஆசைப் பத்மா. சூரஷே எவ்வளவு நல்லவன். பார்த்தாயா? அவன் கீக்கிரமே என்னைப் பார்க்க மீண்டும்"

வரவரவான். அப்பொழுது அவனிடம் சலாமின் லண்டன் டாக்டரை உடன்வே வரவழகைக் க ஏற பாட சய்ய வண்டும். சிறிதும் தாமதிகக் கட்டாது. பத்மா, எனக்கு மிகவும் அவசரம். உன்னையும் மூரளியையும் சீக் கிரமே என்கண்களால் பார்க்க வண்டும். இந்த இருளில் சிறையிலிருப்பதை இனி எனனால் பொறுக்கவே முடியாது. ஆம், பத்மா கும்பாபிருப்பது இலசான் விஷயமல்ல. மிக மிக வேதனை, மிக மிகக் கஷ்டம். வண்டும்மானால் உன்கண்களை ஒரு நாள் முழுவதும் கறுப்புவதும் துணியால் இறுக்கக் கட்டி வைத்துவிட்டுப் பார். அப்பொழுது திரியும் கண்பார்வையின் பெருமமை. ஆம், இராசாத்தி. ஒரு மனிதனுக்குக் கண்பார்வையைத் தர வேண்டியது. அதைச் சூரவேதன் எனக்குத் தரப் போகிறான். நான் அதிரஷ்டசாலி” என்று விடிய விடிய கண்களைப் பற்றிப் பசிய விதம் சூர் லாவின் உள்ளத்தளை வாள் கொண்டு வந்து போலிருந்தது.

‘அமராவதி’யில் ஸ்ரீ தர் இவ்வாறு கனவகண்டு கொண்டிருக்க, சூரவேதன் வல்வெட்டித் துறையில் தன் வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த மாமரத்தின் கிளகைக்கட்டை சந்திரன் விரித்திருந்த நிலைப் பின்னணியில் ஒரு சாய்வு நாறகாலியில் ஆழந்த சிந்தனையில் அமர்ந்திருந்தான். இரவும் முழுவதும் அவன் நித்திரக் கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீ தர் விஷயத்தில் தான் என சய்ய வண்டும் என்ற பிரச்சினையை விடுவிக் க முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தான்.

“பார்க்கப் போனால் ஸ்ரீ தர் மனவியும் சிவந்தேரமும் சலாமின் உண்மையைத் தானே? அவன் இன்று ஏமாற்றப்பட்டிருந்தாலும் இன்பத்தில் திளைத்திருக்கிறான். கண்பார்வை கிடத்தை தால் அந்த இன்பத்துக்கு முடிவு வந்துவிடும்லவா? அதற்கு நான் காரணமாயிருக்கலாமா? கட்டாது?” என்று முடிவு சய்யவதும், பின்னர், “ஒரு மனிதனுக்குக் கண்பார்வையைத் தர வேண்டியது முக்கியம்? அதனை நாம் ஒருவனுக்குக் கொடுக்க முடிந்தும் கொடுக்காமலிருந்தால் பெரிய கொடூரமல்லவா?” என்று எதிர்மறையாகச் சிந்திப்பதுமாக இருந்தான்.

இரண்டு தினங்கள் கழித்து அவன் மீண்டும் ‘அமராவதி’க்குப் புறப்பட்டபோது இப்பிரச்சினையில் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். ஸ்ரீ தருக்குக் கண்பார்வை தருவது அவனது நலனுக்கே நல்லதல்ல என்பதே அது. ஆகவே, பெரிசிரியர் நிக் கலஸ் நோர்த் லி அதிக வேலையின் காரணமாக இலங்கைக்கு வருவதைச் சில காலத்துக்கு ஒத்திப் போட்டுவிட்டார் என்று ஸ்ரீ தரிடம் கறிவிட வண்டும்மென்று முடிவு கட்டி விட்டான் அவன். பின்னர் விஷயத்தை வாழ்க்கைப் பிராவும்மே ஒத்திப் போட்டு விட்டான். அவசியமானால் சில காலம் கழித்து, பெரிசிரியர் நோர்த் லி இறந்து விட்டார் என்று கட்டக் கறி விட்டான். ஆனால் விவகேரியா ஸ்ரீ தர் “நோர்த் லி போலவே சிறந்த வேறு கண்பார்வையாளர்களும் இருக்கிறார்களல்லவா? நீ கட்டச் சொன்னாயே. அவர்களில் ஒருவரை அழகைக் கலாமே” என்று கட்டிப் பதின்னவோ நிச்சயம். ஆனால் அதற்கென்ன சய்யவது? அவற்றுக் கெல்லாம் அவ்வப்போது மனத்தில் தோன்றும் சாக் குப்போக்குகளைச் சலாமின் வண்டியதுதான். ஒரு பொய் சலாமின் விட்டால் அதைத் தாங்க ஆலம் விழுவதுகள் போல் ஆயிரம் பொய்களைச் சலாமின் வண்டியதுதான்.

ஆனால் இந்தச் செய்தியைக் கட்டும் ஸ்ரீ தர் முகமென்னவோ மாலநேத் தாமரை போல் வாடி விடப் போவது நிச்சயம். அதைக் கண்ட கொண்டு பார்ப்பது கஷ்டம்தான். இரூந்தாலும் அவனது நன்மைக்காகப் பல்லகைக் கடித்துக் கொண்டேனும் அதைச் செய்ய வண்டியிடுகிறேன்.

இத்தகைய யோசனைகள் தன் சிந்தனையில் ஊசலாட, 'அமராவதி'யின் பெரிய 'கட்டு'களுக்கு ஊடாக சூரேத் தன் காரில் உள்ளே சென்ற போது சூசீ லா அவனை வழிமறித்தான். "நிலங்கள். சூரேத் நீங்கள் ஸ்ரீ தரகை காணாமல் உங்களிடம் சில வார்த்தைகள் நான் பசே வண்டும்" என்றான் அவள்.

மாளிகைக் குச்சு சற்றுத் தொலைவில் நின்ற மகிழ் மரத்தின் நிழலில் சூரேசும் சூசீ லாவும் பசேக் கொண்டார்கள். நல்ல வேளை. ஸ்ரீ தர் மத்தியான உணவுக்குப் பின் தடுக்கச் சேன்றவன் இன்னும் துயில் கலந்தது எழுவில்லை.

சூசீ லா சூரேதிடம் "சூரேத், நீங்கள் அமராவதிக்கு வந்திருக்கக் கூடாது. சலனமற்றுப் படுகும் போல் விளங்கிய ஸ்ரீ தரின் வாழ்க்கை என்னும் தடாகம் உங்கள் வரவால் முற்றிலும் கலங்கிப் போய் விட்டது. ஐயோ, இன்று அவரைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருக்கிறது. என்னால் இததை தாங்க முடியாது" என்றான்.

சூரேத் ஒரு பதிலும் பசோது அவள் சொல்வதை அமரையாகக் கட்டுக் கொண்டு நின்றான். அவள் என்ன சொல்வதற்கு இப்படிப் பீடிகை போடுகிறாள் என்பது அவனுக்கு முதலில் விளங்கவில்லை.

"நீங்கள் அமராவதிக்கு வரும் வரை ஸ்ரீ தர் மிகவும் சந்தோஷமாகவே இருந்து வந்தார். 'கிட்டத்தாயின் வெட்டினே' என்பது போல் அவர் தம் கண்ட பார்வையை முற்றாக மறந்து முரளியோடு விளையாடும் வாதிகளையும் வாழ்க்கையைத் தம் நிலைக்கேற்றவாறு அனுபவிப்பதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆனால் நீங்கள் வந்து அவரது ஆசைத் தீயை மட்டி விட்டீர்கள். கண்ட பார்வை கிடக்கவும் என்ற கனவதை துண்டிவிட்டீர்கள். அதன் பயனாக அவர் தமது அமரையை முற்றாக இழந்து விட்டார். மீண்டும் உலகின் வண்ணங்களையும் வளவையையும் காணத் துடிக் கிறார் அவர். 'எப்போது என்கண்ட பார்வை கிடக்கவும்?' என்று அங்கலாய்க்க ஆரம்பித்து விட்டார் அவர். ஆம். சூரேத். இராப் பகலாக வெறி பிடித்தவர் போலக் கண்ட பார்வை, கண்ட பார்வை என்று கதறுகிறார் அவர். அவர் இவ்வாறு ஓலமிடுவதைக் கேட்க என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. இவ்வளவு ஆசையுடன் ஒரு மனிதன் தன் மனதால் விரும்புவதை நாம் தடுக்கலாமா?

சுரேஷ், எனது முன்னைய வணேட்டுகோளமை மறந்து விடுங்கள். நீங்கள் சொன்ன பரோசிரியர் நோர்த் லியை உடனே இங்கிலாந்திலிருந்து ஜெட் விமானம் மலம் இங்கே வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள். உண்மையில் ஸ்ரீ தரபைப் பொறுத்த வரையில் அவர் என்னை-அதாவது நன்னித்தம் பிமகள் சூசீ லாவை நசீகக் கவே இல்லலை. ஒரு நாள் என் மனத்தின் சபலத்தை அடக்க முடியாது நான் அவரை நன்னித்தம் பிமகள் சூசீ லாவை உங்கள்க்கு ஞாபகமிருக்கிறதா என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் ஞாபகமிருக்கிறது. அதற்கு இப்போதென்ன என்று என்னைக் கேட்டார் அவர். பதமாவதைத் தான் நசீகக் கிறார். ஆனால் அவர் பதமாவை விட நசீகப்பது தன்னிரு கண்களையும் தான். கண்ணிழந்தவருக்காகக் கண்மலே தானே ஆசையிருக்கும்? ஆகவே நாம் அவர் மீது உண்மையான அன்பு கொண்டவர்களாக இருந்தால், நாம் அவருக்கு அளிக்க வணேடியது அவர் கண்பார்வையைத் தான். அதனையும் நாம் அவருக்குக் கொடுக்க முடிந்தும் கொடுக்காமல் இருந்தால் அதை விடப் பெரிய பாவமென்ன? என்றுள் சூசீ லா.

சுரேஷ் சூசீ லாவின் வணேட்டுகோளமைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விட்டான். அவன் சற்றும் எதிர்பாராத வணேட்டுகோள் இது. எத்தனையோ தரம் மலையைக் கழப்பி ஸ்ரீ தரின் வாழ்க்கைக்கு நல்ல முடிவு அவன் நிரந்தரமாகக் கருடாயிருப்பதே என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்து அதை அமால் நடத்துவதற்கு வழி வகைகளையும் வகுத்துக் கொண்டு வந்திருந்த அவனுக்கு இது புதிய சிக்கலை உண்டாக்கிவிட்டது.

சூசீ லா சொன்னது போல் கற்று மழுவதும் தன்னுடையதைத் தான் என்பது அவனுக்குத் தெரியாததான் செய்தது. சும்மா இருந்த அவனுக்குக் கண்பார்வையை மீண்டும் பெறுவதில் ஆசை மலட்டிவிட்டு இப்பொழுது அது முடியாதென்று கறினால் அவனுக்கு எப்படி இருக்கும்? மனித இதயத்தின் வேதனை எல்லாம் நிறைவேறாத ஆசைகளால் உண்டானதுதானே? ஆசைத் தீயை மலட்டிவிட்டுப் பின்னால் அதனை நீரூற்றிக் கரிக் கும் பமாக் குவதா? அதனால் ஏற்படும் ஏக்கத்தைப் பொறுப்பது இலசோன காரியமா என்ன?

ஆனால் ஸ்ரீ தர் மீண்டும் தன் கண்பார்வையைப் பெற்றால் அதனால் அவனுக்கு ஏற்படக் கூடிய பிரச்சினைகள்? - அவற்றை எண்ணிப் பார்க்கவே பயமாய் இருந்தது. அதில் முதலாவது பலியாக அவஸ்தைப் பட வணேடியவள் சூசீ லாவல்லவா? பாவம் சூசீ லா, அவளுக்கு நான் எவ்வளவு தீங்கிழைத்துவிட்டேன்?

பார்க்கப் போனால் இந்தச் சூசீ லா எப்படிப்பட்ட அதிரடியான பெண். ஒரு கருடனை மணக்க இசைந்து அவனை மணந்திருக்கிறாள். அதனால் ஏற்படும் வாழ்க்கை வசதியீனங்களெல்லாவற்றையும் அனுபவித்து வருகிறாள். ஆனால் அத்துடன் அவள் பிரச்சினை தீர்ந்து விடவில்லையே. தன்னைத் தான் அழித்துவிட்டு வறையொரு பெண்ணாகவும் வாழ்ந்து வருகிறாள். இப்பொழுது கண்பார்வையைப் பெற்றதும் சூசீ லா

பத்மாவல்ல எனப் பததைத் திரெந்து கொண்ட ஸ்ரீ தரின் உள்ளத்தில் வறெய்டோடும் வீ சப்
 பகோகிற பரெும் புயலிலே தான் ஒரு சிறு மலராகச் சிதநந்து சீ ரழியவும்
 துணிற்துவிட்டாள் அவள். தியாகத்தின் எல்லையாக, அன்பின் கோபுரமாக விளங்கும்
 அவளது இத்துணைநினைவைத் தால் நடுஞ்சுநடும்புகுகிறதே!....

இவ்வாறு சிந்தித்த சூரேஷ் சூசீ லாவிடம், “கண்பார்வையிலழந்தவனாகக் குலகில்கண
 பார்வையே முக்கியமென்பது உண்மையானது. ஆனால் ஸ்ரீ தருக்குக்கண்பார்வையினை
 அளித்தபின் அதனால் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளை எண்ணிப்பார். நீ தன்பள்ளிக்
 காதலிபத்மாவல்ல, பகோலிஎன்ற்துநிறெந்துவும் அவனுக்கு உன்மீது தாங்க முடியாத
 வறெய்டோடும். எனவே அவன் உன்னை வறெய்டுத்துக் குவது நியாயம். அவன்
 அப்படிச் செய்தால் அது நியாயமே. உலகிலேயே இதுவரை கண்டும் கட்டெமிராத பரெும்
 மகோசுயினை, ஆள் மாறாட்டத்தை நீங்கள் அவனது வாழ்க்கையில் செய்திருக்கிறீர்கள்.
 இதுவரை நான் வாசித்த எந்த நாவலிலும் கூட இப்படிப்பட்ட ஒரு பயங்கரமான கட்டத்தையே
 நான் கண்டதில்லை. இந்த மகோசுயியில் நீயே பிரதான பங்கு வகித்திருக்கிறாய்.
 இப்படிப்பட்ட பயங்கர நாடகத்தையெவரும் பாதியில் விட்டுவிட்டு மூடியாது. அதன் முடிவு
 வரை அதையே ஆடியே நீ வரவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதன் பலன்களிலிருந்து நீ
 தப்ப முடியும். இந்த நாடகத்துக்கு முடிவு ஒன்றே ஒன்று தான் ஸ்ரீ தரின் மரணம்,
 அல்லது உனது மரணம். ஸ்ரீ தர் இறப்பதற்கு முன்னீ இறந்தால் பத்மாவே தன்னுடன்
 அல்லது வாழ்வ முடியும் வரை வாழ்ந்திருந்தாள் என்ற அவன் நினைத்துக்
 கொள்வான். அதேபோல உனக்கு முன்னீ தர் இறந்தால் அப்பொழுதும் அவனுக்கு
 விஷயம் தெரியவராது. ஆகவே புயலிக் காமலவே அவனது வாழ்க்கை முடிந்தது விடும்.
 சூசீ லா, நீ இப்போது பிடித்திருப்பது புலியின் வால். அதைக் கட்சி வரை நீ
 கட்டியாய் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். சிறிது விட்டுக் கொடுத்தாலும் புலி
 உன்மேல் பாய்ந்து உன்னைத் தின்றது விடும். ஆகவே நாடகத்தையே பாதியில்
 நிறுத்திவைத்து ஒரு பகோதும் முடியாத காரியம். ஆகவே ஸ்ரீ தர் கட்சி வரை கண
 பார்வையற்றவனாக இருப்பதே மேல்” என்றான்.

சூசீ லா, “நீங்கள் சொல்வது உண்மையானது. இதன் பயனாகப் பயங்கரமான விளைவுகள்
 ஏற்படப்போகின்றன என்பதும் எனக்குத் தெரியத்தான் செய்கிறது. ஆனால் அந்த
 விளைவுகள் எப்படியிருக்கும் என்பதை நான் விவரமாகக் கற்பனை செய்து பார்க்க
 விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அவ்வித கற்பனை மனத்தின் தரையத்துக்கு அடியோடும் குழி
 பறித்துவிடும். ஆகவே அது எப்படியும் போகட்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில்
 எனது ஆள் மாறாட்ட மகோசுயியின் பலன்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள நான்
 முயலவில்லை. எவ்வித பலன்களையும் அது வரும்போது ஏற்றுக் கொள்ள நான்
 தயாராகவே இருக்கிறேன். ஆனால் ஸ்ரீ தர் கண்பரெய்வேண்டும். அவர் உள்ளம்

என்ன தான் செய்ய முடியும்? இரண்டு மஹின்று தினங்களில் சிவந்சேரயும் கட்ட இதே நிலகை குக் கௌண்டு வந்துவிட்டாள் சூசீ லா. இவகை நடந்து ஓரூ தினங்கள் கழித்து சூரஷே லண்டனுகுப் பரோசிரியர் நூர்த்தலியுடன் கபிளில் பசினான்.

“பரோசிரியரே, தங்கள் குக் எப்பொழுது இலங்ககை வர வசதியாயிருக்கும்” என்று கட்டான் சூரஷே.

“இந்த மாதம் கல்லரி விடுமுறை. அத்துடன் கையில் அதிக வலகைகளில்லகை. மலேும் கீழகை தயே கண் நூய களைப் பற்றி நான் ஓரூ நல்லும் எழுதி வருகிறனேல்லவா? இலங்கையில் அதற்கு வணேய சில கறுபுகளையு் நான் பறெ முடியும். ஆகவே எப்பொழுதும் நான் இலங்ககை பறுபட்டத் தயார். ஏற்பாடுகளைச் செய்.” என்றார் பரோசிரியர்.

சூரஷேற்கு ஓரே ஆனந்தம். “அப்படியே ஆகட்டும்.” என்று ஏற்பாடுகளைச் செய்தான் அவன்.

இரண்டு வாரங்கள் கழித்து பரோசிரியர் நூர்த்தலி ‘அமராவதியில் ஸரீ தரின கண்களை மிகவும் கவனமாக ஆராய்ந்து பார்த்தார். அவர்பகத்தில் இலங்ககையின் சிறந்த கண் வகை திய நிபுணர்களில் ஓரூவரும் சிவந்சேரின் குடும்ப நண்பருமான டாக்டர் நலசன் நின்று கௌண்டிருந்தார்.

பரோசிரியர் நூர்த்தலி ஸரீ தரின கண்களைத் தம்மிடமிருந்த புக கண்ணாடி இணைந்த கருவிகளால் உற்று நூக கி ஆராய்ந்த வண்மகே, டாக்டர் நலசனுகுக் சில விஷயங்களை விளக்கிக் கௌண்டிருந்தார். பாக்கியம், சூசீ லா, சிவந்சேர், சூரஷே, நன்னித்தம் பியர் ஆகியாரும் பகத்தில் நின்று கௌண்டிருந்தார்கள்.

மூரளி தனது ஆயாவின் ககைகளில் வீற்றிருந்தவண்ம ககைகௌட்டி மழலகை மிழற்றினான். “அப்பா அப்பா” என்று சப்தமிட்டான்.

பரோசிரியர் நூர்த்தலி அவன் கன்னத்தகை கிள்ளி விட்டு, “யாரிந்த சின்னப்பயல். பரரிய கலாட்டா பண்ணுகிறானே” என்றார் சிரித்துக் கௌண்டு. மூரளி அவரது வளள்ளகை மீ சகைதைத் தன் கால்களால் பற்றிக் கௌண்டு விட மாட்டனே என்று அடம்பிட்டித்தான்.

பரோசிரியரை அவனிடமிருந்து விடுப்பது சூசீ லாவுக்குப் பரெய கஷ்டமாய்ப்
பயோய் விட்டது.

ஸரீ தர் பரோசிரியரிடம் “அது என மகன் மூரளி அவனை நான் இன்னும்
பார்த்ததேயில்லை. அவனைப் பார்க்கத் தான் எனக்குக் கண் வணைடும் டாக்டர்”
என்றான்.

அதனைக் கேட்ட பரோசிரியர் மனம் உருகிவிட்டதே. “சரி, என்னாலானதைச் செய்கிறேன்”
என்று தம் ஆராய்ச்சியை நீண்ட நேரம் நடத்தினார் அவர். முடிவிலவர சூரேஷை நோக்கி
“சூரேஷே, ஸரீ தரின் கண் நோய் மிகவும் சிக்கலான ஒன்று தான். என்றாலும், இந்த
நோயைப் பற்றிய முக்கிய விஷயங்கள் பல, சமீப காலத்தில் தரெய வந்துவிட்டன.
பிரெஞ்சு டாக்டர் பீயரே ரோலண்ட் என்பவர் இது பற்றி ஒரு புத்தகமே
எழுதியிருக்கிறார். அதன் அடிப்படையில் நாலு மாதங்களின் முன்னர் இத்தாலியில் நான்
ஓர் ஆபரேஷனை நடத்தினேன். மிக வறெறிகரமாக முடிந்தது. ஆபரேஷன் நடத்தப்பட்ட
பெண் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நடிகை. அன்னா பெட்ரோனி என்பது அவள் பெயர்.
இப்பொழுது பழையபடி நடிகைத் தொடங்கி விட்டாள் அவள்.” என்றார்.

இதனைக் கேட்ட ஸரீ தருக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி. அன்றலர்ந்த தாமரை பயோல்
பிரித்த முகத்துடன் புன்னகை மழை பொழிந்தான் அவன். “அம்மா, பத்மா, கேட்டீர்களா
பரோசிரியர் பசேசை? நான் அதிரஷ்டசாலி. சூரேசூக்கு நான் நன்றி பாராட்ட வணைடும்.”
என்றான்.

ஆனால் சந்திர சிகிச்சை தாங்கொணாத வதேனை தராமென்ற எண்ணமும் அவனுக்கு
ஏற்படாமலில்லை. ஆகவே “சந்திர சிகிச்சை அதிகம் நோகாமோ?” என்று பரோசிரியர்
நோர்த்லியை நோக்கி வினவினான்.

பரோசிரியர் நோர்த்லி சிரித்துவிட்டு, “என்ன ஸரீ தர், இவ்வளவு பயப்படுகிறாய்?
இந்தக் காலத்தில் பெண்கள் கபிட சந்திர சிகிச்சைக்கு இவ்வளவு பயப்பட மாட்டார்கள்.
உனக்கு நோகாமலே கண் பார்வை வணைடும்மா. சரி, அப்படியே செய்கிறேன்.” என்றார்.

ஸரீ தரின் சந்திர சிகிச்சைக்கு யாழ்ப்பாண நகரில் டாக்டர் நலெச்சனின் கண் வைத்திய
சாலையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அது நவீன வசதிகள் பொருந்திய சிறந்த
வைத்தியசாலையாக இருந்த போதிலும் பல குறைபாடுகளும் அங்கு இருக்கவே செய்தன.
அவற்றை நிவிர்த்திக்க, பரோசிரியர் நோர்த்லி சொன்னபடி பல திருத்தங்கள் அங்கு

